

Publicerad 2014-01-17 02:03 av S

Något ordbajsat, någon självhjälp.

Kan man skriva en bok om sitt eget liv?

Och där kom han, iklädd sina proptra kläder, i sina smutsiga skor. Jag har aldrig förstått min dragning till honom. Hans alldeles för stora ego, som inte ens får plats i skorna han träder fram i, ännu mindre förstår jag mig på hans uppenbara behov av att visa upp sitt ego, att få det bekräftat – när han redan är så medveten om det. Medveten om vilken fantastisk, begåvad, ödmjuk och vacker man han är. Jag kommer föralltid behålla mig stolt i denna situation, med honom. Jag kommer aldrig låta honom höra från mig, att han är den mest perfekta människan jag någonsin har träffat. Och där, där ljög jag precis för hela världen.

-

Det är en helt vanlig, regnig dag i Västkustens pärla. Jag sitter i lägenheten som inte är min, och känner missnöjet med livet. Jag tänker tillbaka på dagarna som var soligare än det här; ”hur kunde jag ta steget att bli tillsammans med en fyrtioårig, patetisk, låtsasfransman?”, ”hur kunde jag lämna mina fantastiska, ångestfyllda, adrenalinsökar-dagar för en vardag i en enda stor emotionell karusell?”, ”...om jag ändå kunde ångra de val jag gjorde, eller åtminstone få spola tillbaka tiden.”

Så går tankarna.

Jag ska vara på jobbet om en timme, som en sann tidsoptimist så kommer jag vara där alldeles lagom, kanske någon sekund försent. Jag kör spårvagn – sekunder är timmar (och vad timmar är, det ska vi inte ens tala om).

Jag går runt i lägenheten, och hittar en gammal dagbok från två år tidigare. Den innehåller texter, tankar och destruktivitet från min senaste, misslyckade relation. Det var med en man som var manipulativiteten personifierad. Jag beskyller honom på allt ont som började hända i mig – självkritiken, panikångesten, osäkerheten, misstron.

Jag läser dagboken, det jag hittar tar så hårt.

Så hårt, att jag inte orkar stå emot alla känslor längre. Jag väcker min patetiska låtsasfransman – vi åker till Östras akutpsykiatiska avdelning.

Jag gråter, jag försöker stoppa det. Det blir värre. Jag ringer till jobbet – ”vi förstår, ta det lugnt. Ring när du vet något.”

Det dröjer. Jag får komma in. ”Hur mår du?” – ”Jag hatar mig själv, jag hatar allt han gjorde mot mig, jag hatar mig själv för att jag inte kan släppa det. Jag hatar honom, jag önskar att han aldrig hade fått komma till denna jord, och min allra sista önskan är att jag aldrig hade behövt få in den här människan i mitt liv.” – ”Okej, har du problem med din pojkvän?” – ”Nej, det är något mycket djupare än så.” – ”Okej, du verkar ledsen. Vi skriver ut lite Stesolid till dig sålänge, så får din husläkare hjälpa dig med något antidepressivt. Okej?” – ”Okej.”

Det där, det var början på en, egentligen redan påbörjad, emotionell cirkus.

-

Någongång i Februari 2010.

Jag inväntar mina fantastiska vänner. Det är lördag, det är båtdags.

Mina vänner kommer, min finaste KK kommer, alla kommer. Vi dricker alkoholen som flödar, vi röker inne – det är trots allt lördag, och det är trots allt min lägenhet. I takt med att alkoholen flödar in, så ökar volymen

på musiken. I de destruktivas stad spelas såklart de destruktivas husgudar; Broder Daniel. Jag kan inte låta bli att känna stadens ångest, inte ikväll heller. Varför vill den åt mig, varför trivs den så bra i mitt sällskap? Vi dricker mer, glädjeron börjar skalla, vi tar på oss kvällens skor. Jag har höga kilklackar – jag måste trots allt bli kvinnlig. Vi dansar ner längs Avenyn, ner mot den där förbannade båten – där jag en vecka tidigare träffade mannen som stod ut med mig hela min bakfylledag. Mannen som jag inte ens visste befann sig där dagen efter, utan fick en chock och tänkte ”varför tog jag med mig Jesus hem?”. Jag träffar Jesus på båten ikväll också. Han tycker att jag är vacker, ”du är så full av liv, jag gillar såna människor. Kan vi inte gå hem till mig nu?”. Där föll jag, och jag föll hårt.

-

Senare i februari.

Jag åker till Indien snart. ”Jesus, vill du ses?” (egentligen borde jag inte kalla honom Jesus, den riktige Jesus har fint hår, med ett fint hårfäste. Fake-Jesus har ett gubbigt, högt hårfäste) – ”Jag har inte tid, men vi ses när du är tillbaka från Indien.” – ”Okej, jag längtar redan!”. Fast min enda tanke var såklart ”FUCK YOU DIN JÄVLA FITTA, sluta håll mig på halster.”

-

Indien.

Kaosens land, livets land, vänlighetens och bedragarnas land. Allt på en och samma gång. Ett gytter av personligheter jag aldrig hade kunnat tänka mig. Vi åker till Goa. ”Oh, you from Sweden – that small country by Germany?”. Nej. Ditt pucko. NEJ. ”No, Sweden is in northern Europe. A small beautiful country between Norway and Finland.”. Tystnaden ekar, de indiska nickarna flödar.

Jag är trött efter tågresan. ”Hörni, jag går och lägger mig.” – ”Okej, syns imorgon.”.

Jag vaknar av att hon petar på mig från sängkanten – ”Vakna! Din kamera är trasig, den är blöt. Hela min packning är också blöt. Jag hittar ingen läcka!”. Jag ligger kvar, är för trött. Klockan är halvsju på morgonen. Hör hur hon och han letar runt efter något som kan ha läckt ut. Jag reser mig upp. Mina trosor är borta. ”Vad har hänt?” är min första tanke. Sen kommer jag på; jag har gått i sömnen. Jag har i tron om att byrån var en toalett, satt mig och kissat på den. Får minnesbilder; ”Kiss, översvämning, papper, trosor, blött.” Jag har kissat ner hennes packning, och min kamera.

Ringer till mamma, får en oväntad respons: ”Jaha, ja. Det var ju inte så oväntat.”

”Okej, varför inte?”, ”Men du gör sådant, du går i sömnen.”

Och där fick jag lära mig något nytt om mig själv.

Vi rökte på med norsken, dansken, polacken och britten. Vi drack den inhemska spriten; ”Vi tar väl den i den gröna plastflaskan, den är ju billigast?”. Vi tog den gröna, billiga plastflaskan.

Vi drack den också, utövar pårökat. Vi drack lite whisky också. Jag la mig i sanden, vågorna nådde upp till mitt huvud. Jag kräktes. Jag kräktes lite till, och jag kräktes ännu mer. Jag vill hem. NU vill jag hem. Vill gå till mitt temporära hem. Jag, britten och min vän springer hem. De soltrötta hundarna har vaknat till liv i natten. De jagar oss. Jag har aldrig varit så rädd. Vi springer som om morgondagen skulle kunna försvinna. Sedan försvann de. ”Tack Gud” tänker jag för mig själv. Jag ser en ensam indisk man, med en ensam glasmonter, som innehåller en väldigt ensam gräddbakelse. DEN, den vill jag ha. Jag äter den. Jag kräks bort

hela morgondagen.

-

Tillbaka i Göteborg. En aprildag.

Jag träffar Jesus. Efter mycket om och men, så träffar jag mannen som skulle komma att förstöra mig. Vi åt Skogaholmslimpa, prästost och skinka, och jag drack litervis med lättmjölk. Som jag har saknat detta! Vi har sex, det är så djuriskt. Han blir så annorlunda, han blir så hård och kall. Sedan kramar han om mig som om han aldrig gjort något annat. Jag njuter av det, jag njuter av honom. Jag vill nästan be om hans hand. Vi spelar Age of Empires tills vi somnar. Jag vill aldrig vakna upp från den här närheten. Dagarna går. Vi ses, vi har det bra. Veckorna går. Frustrationen över att jag inte kan få någon klarhet i huruvida han vill ha mig eller ej börjar visa sig. Jag känner mig ångestfylld, ledsen, glad, toppar och dalar. Vi går ut en kväll, med hans lesbiska väninnor. Det var trevligt. En vecka senare åker jag till Malmö. Hon som står mig nära, men långt bort, fyller 25. Jag vill att Jesus blir med, han vill inte. "Okej. Det är okej." Jag hamnar i Malmö. Återigen flödar alkoholen. Ringer Jesus. Han svarar inte. "Fan ta honom, han ska alltid vara så svår." Har en bra kväll i Malmö.

Ringer Jesus dagen efter – "Ska vi gå på bio ikväll?", Jesus låter nedstämt – "Kan vi inte bara kramas och mysa? Jag mår dåligt. Maribe spökar.", som den förstående människan jag är så "Okej, jag kommer hem till dig sen."

Jag kom aldrig hem till honom. Polisen hämtar upp honom – "Du har blivit anklagad för våldtäkt."

Orden försvinner ifrån mig. "VA?!".

To be continued, kanske?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren S med Poeter.se id #42825 innehar upphovsrätten